

Cristian Mladin
UMBRE ÎN LUMINĂ

grinta

Cristian Mladin

Umbre în lumină

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MLADIN, CRISTIAN

Umbre în lumină / Cristian Mladin ; pref. de
Constantin Dehelean. – Cluj-Napoca : Grinta, 2018
ISBN 978-973-126-972-6

I. Dehelean, Constantin (pref.)

821.135.1

Tehnoredactare: *Alina Tănase*

Coperta și ilustrațiile grafice: *Nynna Vizireanu*

© Cristian Mladin

EDITURA

grinta

Respectul pentru CUVĂNT

GSM: 0744-777.883

E-mail: gabby_cojocar@yahoo.com

CRISTIAN MLADIN

UMBRE ÎN LUMINĂ

Prefață de **Constantin Dehelean**

EDITURA

grinta

Cluj-Napoca

2018

Cristian Mladin și adevărata reclusiune a discretului poetic

Cristian Mladin este o prezență vizibilă în arealul cultural și social din vestul țării. Participant la numeroase meetinguri sportive, cu un palmares de diplome care îl onorează atât pe el cât și pe cei care se simt reprezentați de el, deasemenea publicist cu o doză interesantă de idei și de provocări pe paliere diverse, este un vizibil ins, prezența lui fiind de remarcant, acolo unde literatura, în special poezia se prezintă, în diverse cluburi, întruniri cenacliere, ori pur și simplu în discuții directe unde poezia este un subiect de dezbatere.

Cartea de poeme care vede acum lumina tiparului, este o provocare, aducând în atenția marelui public o altă parte a personalității lui. Autorul ei se dedă la forme interesante de exprimare poetică. Citindu-i poeziile, îți dai seama de puterea expresivității poetice, chiar dacă uneori formularea curajoasă a acestora se spune cu o măsură a rezervei și a începutului. Curajul autorului este vizibil, în primul rând, atunci când își definește propria-i lume interioară. Emoțiile și simțirile cititorului par să se suprapună peste emoțiile și simțirile poetului. Zgârcit la cuvinte

mari, poemele sunt fulgurații decente. Imaginea unui fachir cu care încearcă să tulbure liniștea și comoditățile unui cititor, sassist de multe evenimente citadine, ne determină să vedem în profilul lui o personalitate puternică. Cristian Mladin dă toată măsura valorii sale, oferindu-ne un stil propriu, unde versurile lui devin de multe ori aforistice, unde versurile lui construiesc un univers solitar, dăltuindu-și atent expresiile poetice, de multe ori recluziunea tăcerilor care se desprinde din texte, dau lectorului un fel de „trezie” complice, determinându-l să participe împreună cu cititorul la un anumit sentiment de intruziune.

Sfios, aparent introvertit, poetul arădean explodează în ghemul poemelor, provocând o anume forță, aidoma atletului care la finisul unei competiții nu pare epuizat. Explozia de sentimente dă forță poemelor sale. Geneza lor este, cu siguranță, o dramă abia ascunsă, momentele vieții, consemnate ca a unei lumi dezarticulate, nu devin pastișe de calm, de resemnare sau de tristețe. Autorul lor propune multe momente de luciditate, aparținând unei lumi semantice neînchipuite.

Uneori autoironic, deseori deschis spre o generoasă declarație de prietenie, sau – de ce nu – de iubire a aproapelui, autorul nu este adeptul unor gesturi refulatorii, de expunere a unor convenții facile. Poemele lui susțin o anumită revoltă nobilă, scriitura sa, reflexivitățile sale sensibile, reflexiile acestuia devin iluminări din interior. Tocmai aceste reflexii ne dau dovada unui spirit care înnobilează spusa lui poematică. Personalitatea lui complexă, ascunde o generoasă dorință de spunere a propriilor sentimente, capabilă de versuri de o spectaculoasă prospețime.

Parcurgând cartea simți o anume patetică și armonioasă reflectare a emoțiilor. Lumea lui Cristian Mladin nu e deloc semantică. Textele lui poetice devin un teren pregătit pentru sublinierea și reflectarea propriei sale sensibilități. Tăcerile și tristețile sale ancestrale nu devin suferințe înăbușite. Textele lui sunt baze structurale ale unei adevărate lumi tematice. Scriitura sa intimă, unde propriile trăiri pot fi exemple de armonioase reflexivități psihologice, este o endemică revenire spre o lirică puternică.

Uneori resemnarea pare interesantă. Dar, în textele propuse, firul roșu al lucrării poeticești este prezent. O anume tăcere pietrificată poate fi bănuită, amprentând spațiul său propriu. O elegantă și provocatoare surdină a metaforei, un adevărat paravan unde pudoarea și curajul își schimbă locul neîncetat. Un paravan cu care își apără cu mult curaj intimitatea.

Un volum care va stârni și va suscita cu siguranță lectorului curiozități măiestre, acesta devenind părtaș la trăiri și pagini memorabile.

Constantin Dehelean

Astrală

Călătorind în spațiul sideral
Cu suflet tern și vechi de pelegrin,
Văd peisajul ancestral
Și-ncerc să nu cred în destin.

Fărâma mea de corp teluric
E ce mă leagă negreșit
De ieri, de azi, de pretutindeni,
Tinzând încet spre infinit.

Afară-n noaptea cea vegană
Plutește-n aer blânda Geea...
De-aici ea pare diafană,
Deși e doar un bob himeric
Ce își începe-o nouă eră.

Spectacolul nocturn se-ncheie
Și-actorii rând pe rând ne părăsesc,
Privighetori sub risipiri de lună
Deschid iar balul cel ceresc.

Dacii

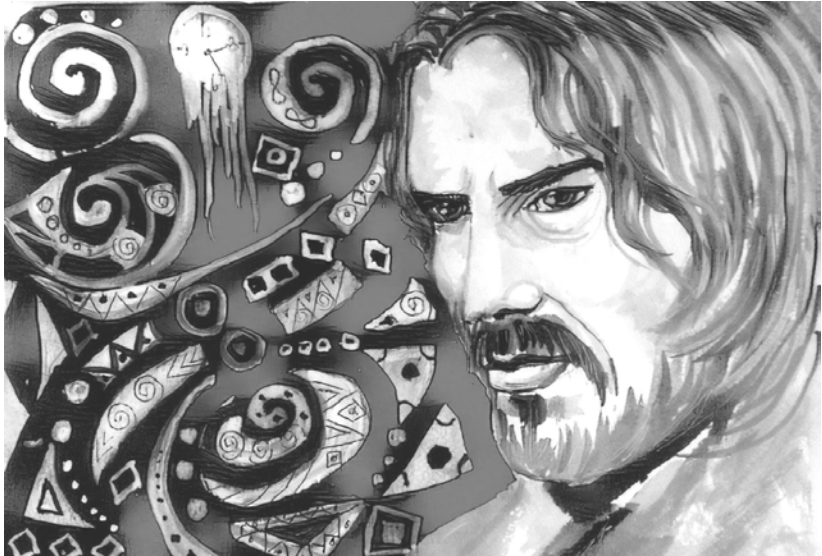
(rondel)

Sub glia cea neagră și rece
Dorm dacii cei liberi și buni.
Uniți în vremea ce trece
Visăm la povești cu străbuni.

Se-aud în pământ vechi tribuni
Și tropot și săbii vorace.
Sub glia cea neagră și rece
Dorm dacii cei liberi și buni.

Ruinele nu pot fi-nvinse
Departe pe munții cei mari.
Doar pietrele pot fi desprinse,
Niticând însă noii lăstari.

Sub glia cea neagră și rece.

Piatră

Închis stă Adevărul!
Opac sentiment uitat în adâncuri,
Viață încremenită în așteptare
Pulsând amintiri uitate.

Ascund în veșnice forme
Vise umane repetate de-a valma,
Șirag despletit al hățișului de ieri
Pe cărarea spre nicăieri a lumii.

Ascut diamantul de ieri
În forme ciudat de abstracte,
Intense trăiri dinspre noapte
Cărbune fragil din Neant.

Umed

În palma vieții, umed îmi stă sufletul,
De parcă zorii l-ar fi răsuflet plângând...
Încerc constant să mestec timpul,
Alunecând alene pe frunza melcilor,
Pe aleea cu castani bătrâni.

E timpul pentru o schimbare a macazului
În gara cenușie cu sentimente confuze,
Numită de unii suflet, de alții inimă,
Sub cerul brăzdat de fulgerele înfometate ale ploii de mai.

Străvezie rouă peste crăpături de suflet,
Molatec joc absurd de du-te-vino,
Spre un final umed și previzibil
Îmbrățișați în doi.

Disting doar vântul colorat,
Spre nicăieri venind într-una.
Adie dar, pe lângă trestile inimii,
Parte din ceea ce voi fi fost cândva.

Eros

Din nou sunt nostalgic.
Mă-ncearcă aduceri aminte...
Mirosuri, atingeri, când vesel, când tragic,
De-aiurea revin în vis și în minte.

Pe albe cearșafuri,
În păr mii de șoapte
Se-ntrec lunecând.
Pe gât și pe sâni,
Mai jos și la vale,
Fior nesperat
Încerc tremurând.

Miros șovăielnic lavanda albastră
Ce fulguie-n pleoape ușor și stingher.
Mă sprijin pe suflet, tăceri între ape,
Amorul aici e, se-ascunde-n ungher.

Sătul iar de tine
Adorm dar pe pat.
Ce bine e totul...
Dar dac-am visat?!

Cercul vieții

Prin geana ochiului
Te măsoar din verdele ierbii,
Printre păpădiile galbene ale sufletului
Migrând agale spre primăvară...

Adun cu nesaț apă florilor,
Măsurându-ne forțele în culorile Apusului.
Viața pulsează-n verde, îți spun,
Și-n căpruiul ochilor tai.

Oboseala pământului apasă continuu,
Testând vigilența împlânzitorului de plante.
Brațele tale compensează însă
Răsplata truditului, până în zori.

Un cerc al vieții în care ne retragem
La apusul zilei, dăruindu-ne total
Unul altuia și nopții.
Perpetuum mobile în doi...

Raze de octombrie

Dulce prietenie, sufletului hrană,
Azi te las în urmă,
Singur plec la drum.
Aș dori-o toată, însă ea-i doar scrum.
Dac-ar fi iubire, chiar și de-împrumut
Aș plăti-o toată, doar cu un sărut.
Noapte neagră, noapte veche...
Cum să mergem iarăși către viitor
Când privirea spune, cu sinceritate,
Că iubire nu e, e doar un decor?!
Cine știe să-nțeleagă
Ale inimii suspine,
Pentru toate și nu numai
E o zi ca alta mâine.
Poate-i caldă, poate plouă
Ziua ce urmează mâine
Nu ne trebuiește nouă.
Mergem însă înainte,
Prietenii vechi, de suflet frați.
Când ne-o fi spre luare-aminte
Să rămânem neschimbați.

Somn

Spărturi de trup se-adună veşnic
Ca un motor ajuns la asfinţit,
Recompunându-se vremelnic
Din truda zilei ce ne-a copleşit.

Curat din nou, la trup şi-n suflet
S-aşterne om în dalbul aşternut,
Sperând în vis ca-ntr-un răspuns complet
Purtându-l spre un alt ţinut.

Un roi de gânduri zbatându-se haotic
Ca într-un vals nebun în micul ring,
Cum un ocean dormind, dar într-un val exotic
Purtând culori ce nu se mai disting.

Învinşi de noapte şi de trup asemeni,
Un alb de linişte ne-nvăluie iar blând,
Suflete sfioase deghizate-n oameni
Se-ntorc acasă rând pe rând.

Primăvara

(tanka)

Malul râului,

Explozie de culori...

Motiv de mister.

Unde s-au dus frunzele

Trecutei toamne din vis?

Sărut final

Dragostea e ca o ruletă rusească...
Uneori ea preferă cuțite prietenești
Căutând inima sufletului.
Calc peste umbrele trecutului,
Visând învierea mugurilor.
Cânt gândurilor trăirile noastre
Înverzind pe asfaltul orașului.

Dragostea e o euforie,
Ca un vis albastru de vară
Ce râde apăsând pe trăgaci.
Pășește într-o altă viață,
Pe care o caută la infinit.
Să nu uicideți mitralierele,
Căci ele ne dau sărutul final.

Tenebris in lux

Gânduri vechi latră în van.
Viața e o luptă amarnică.
Catâr al vieții e omul ce-ntinde umbre,
Cercând gustul dominării.

Lumina alungă vâlul nopții
Ce totul îneacă-n tenebre.
Plânsetul lunii?
Lacrimi de stele,
Rece mesaj selenar.

Bucăți de suflet
Păzesc fantomele trecutului...
Doar Visul e cel ce contează
Adevăraților oameni.

Uneori

Uneori aleg să gonesc
În sens opus direcției mulțimii.
Mă hrănesc cu ceva diferit.
Încerc să fiu eu însumi.

Uneori prefer să mă îmbrac în cuvinte...
Sufletul nu e de vânzare!
E o antenă spre norii îngerilor,
Curat și simplu ca un copil.

Uneori încerc să construiesc,
Dar porți închise sfidează zâmbetul.
Ele aleg rugina amară de dragul arginților
Și îmbătrânesc așteptând un statut.

Uneori mă bucur de mine,
Având totul și nimic.
Simt zgomotul armoniei
Cu care mă acopăr după ce se usucă lacrimile.

Toamnă

Pe frunza galbenă a viei,
Trecutul s-a imprimat feroce.
Vântul auriu se joacă-n struguri.
Șiruri de cocori înțepă albastrul cerului.
În arămiu tomnatec adastă pământul.

Covor de învinse idei,
Pe ceea ce cauți se-așterne.
Ce frunze, ce doruri, ce vise...
O vară-a trecut, și-au murit!
Sau poate-au rămas neatinse?

Dor

Se tot întâmplă, ne-ncetat
Și-n visuri ne dezmiardă...
E al iubirii glas ciudat,
Ce nu vrea să ne piardă.

Încet, încet, ca un pribeag
Ce își târăște pasul,
Apare iar și iar în prag
Un foc adânc și aspru.

Întinsă-i mâna rugător
Spre a fi prinsă iar,
De o fecioară ce-n pridvor
Lin pasul își pogoară.

Doar trupul însă nu-i destul
Spre a iubi pe viață!
E loc de încă mult mai mult...
Ascultă-astă povață.

Cândva, pe-aici în depărtări,
Va curge poate-o apă,
Căci omul este doar un vis
Și morții nu îi scapă.

Așa că de iubești ori nu
O fă dar cu-nsetare,
Căci totul este muritor
Cum vine și dispare.

Castel

Străpunge tăcerea cu turla-i semeață,
Zâmbind către cer în petale de flori...
Cotloane ascunse ce par dimineață
Fugarilor nopții, de-amor cerșetori.
În sala cea mare, armura lucește,
Pereții cei vechi fumegând lumânări.
Un vis dormind pe o blană clipește,
Dorind cavalerul plecat peste mări.

Dar piatra e rece
Și dorul departe...
Cosând pe maramă
Și iubind pentru doi,
Domnița cea blândă în vis mă petrece.
Un rând dintr-o carte,
Tablou într-o ramă,
Mereu sunt aproape de noi amândoi.

Poveste

Cadrane de ceas
Povestesc trecerea timpului.
Mângâind minciunile tale,
Am uitat rostul nopții.

Mort-viu, fur cafea dimineții.
Pregătesc scenarii de seară
La vremea când visele prind viață,
Tremurând pe canapea.

Trăiesc în întregime...
Sprijin cerul cu umbra mea.
Ascult nevăzute aripi
Strigând departe, în noapte.

Mi-e dor

Mi-e dor să îți cutreier pădurile...
Să mă pierd pe potecile tale brune,
Spre lateralele viselor brumate.
Ador să te gust dimineața
Când visele surâd pe chipul tău.
Suntem respirații îngemănate
Când degetele ni se întrepătrund,
Împărțind același suflet.
Mi-e dor de forma ta umană,
Ca o prelungire a dorințelor mele.
Mi-e dor de noi.
Chiar mi-e dor!

Rapsodie bezmetică

Plânge vinu-n struguri
De lenea atavică a îmblânzitorului de fructe...
Alege să joace arșice cu sâmburii,
La apus de lună plină.

Rămân în gâtul vinului și sâmburii,
Cenzurând bezmetice dialoguri cu vântul.
Politica se face și-n struguri
Aici, ca și pe întreg pământul.

Se sapă clandestine tunele,
Sub cerga de umede frunze.
Arici mișunând după găze,
Înțeapă norii ce plâng pe castele.

Miresme de coș fumegând
Semnale de albi indieni,
Ce-nvață să scrie
Definițiile frigului.

Liniște

Petale albe cad pe roșul trandafirilor,
Contopindu-se efemer...
Caii sufletului au poposit la marginea sentimentelor.
În sunetul ploii ce acoperă domol orașul,
Sosesc depărtările speranțelor înmugurite...

Întuneric și Lumină

Trăim o acută stare de asediu!
Dăruim dragoste cu forța armelor...
Fantome flămânde mușcă hazliu
Trupuri slăbite de trăiri.

Soldați ai Adevărului
Pier pe Câmpul lui Marte,
Îngrășând sentimentele vinovate
Ale fiilor Întunericului.

Scrâșnesc dinți, căutând începuturi.
Oasele plâng îndelung...
Oameni și îngeri se apără atacând
Monștri din visele noastre târzii.

Hibrid război planetar
Ne-nconjoară total existența.
Suntem carne de tun pentru cei mari,
Dar renaștem murind în noi înșine.

Grădină

În petale de flori mă regăsesc,
Cultivându-mi liniștea...
Pare un exercițiu de răbdare,
Dar încă nu e așa.

Din rădăcină smulg constanta buruiană
Făcând loc doar florilor să vină.
Și nu se mai oprește-această goană
Atât cât încă mai este lumină.

Viața-n culori și perenă
Mă cheamă întruna ușor...
Nu cred în lumea modernă,
De-acuma și pân-am să mor.

Eterna chemare-a naturii
Răzbate încet și suav.
Pe inimi, pe suflete cade
Culoarea naturii-zugrav.

Enteroviroză

Pare un clișeu vechi.
Ceva atât de perimat încât...
Inima nu îl mai crede.
Și totuși, iubirea...
Iubirea îl vrea din nou, adânc.

Fluturii ei zboară bezmetic
Ne mistuie pe dinăuntru.
Dar nu-i lăsăm să scape!
Ermetic închiși ei sunt.

Așa ne ducem viața,
E parcă un blestem!
Când vreau să simt iar fluturi,
Doar plâng, suspin și gem!

Amintiri

Aripile trecutului se zbat vibrând a toamnă.
Mici culori se joacă-n solzi de timp,
Formând universuri mișcătoare.

Mici culori se joacă-n solzi de timp,
Dar drumurile călătoresc stingher.
Tot ce e viu pulsează la apus...

Aripile trecutului se zbat vibrând a toamnă!
Doar artiștii primesc aplauze,
Mișcând cai și regine pe tabla vărgată a Universului
Amirosind a război.

Devorator rapace e timpul
Ce doarme albastru în noi.
Aripile trecutului se zbat vibrând a toamnă,
Mici culori se zbat în solzi de timp...

Căldură

(sonet)

Miros de vară încinsă
Se-așterne-n orașul murdar...
Mimând fericirea la modul hilar,
Văd oameni cu viața pretinsă.

Pe străzi cu umbra firavă,
Trec suflete goale și reci,
Depuse de-a valma-n trupuri seci,
Trăiesc vise pline de-otravă.

Bieți crainici ai morții,
Prin gând omorâți suflet,
Voi, simpli actanți ai unui joc perdant!

Trezirea la absolut
Naște vechi valențe...
Trăiți viața divin în uman!

Viața ca o rugăciune

Iubesc un copac de pe munte.
Tăifăsuind cu stelele,
El caută esența cu rădăcinile
Ca un splendid râset al naturii.

Sunt un timp risipit pe golașe țancuri!
Mă divid, zâmbind sorții,
Obstacol bicisnic în calea naturii
Ce ne transformă continuu.

Alunecări perpendiculare spre neant...
După fulgerul furtunii,
Apar crăpături adânci
În bătaia inimii mele.

Numărătoarea inversă a început,
Iar somnul definitiv al lemnului
Dă târcoale iubirii mele,
Pândind eterna trecere.

Din adâncul negrei scorburi
Țâșnește eternul miracol.
O mică ghindă a Marii Veverițe
Plesnește moartea pe obrazul stâng.

Îndurarea Domnului
De sufletul rugului aprins,
Pare o albă mângâiere
De dragoste.

Decor aparent

Înspre rostul lucrurilor
Ne îndreptăm privirea,
Continuând să ne pierdem în noi
La apusul zilei.

Decor aparent pe scene efemere,
Cuvinte rostogolite spre nori în van...
Pare un joc candid repetat
Până la sfârșitul timpului.

Măști și haine peste suflete nude
Se întrec spre a ne seduce,
Într-un ritm tăcut și dual
Periculos de universal.

Spre echilibrul lumii înclină greu balanța...
În albastrul luminii de ieri,
O clipă renaște într-un Phoenix etern
Colorând și mișcând din nou viața.

To the unknown man

This is not about a greek song.
It's not about that at all.
It's more like a message for all.
To all of you who walk along.

Who walk along the Milky Way,
In search for something magic
And hope there is one way,
And life is not that tragic.

Mistakes are made and still we live.
We choose to lie in search for freedom...
We have a lot of things to give
So in the end, release them!

Believe in you and then you'll see
Despite of all what happens
That happiness is free to live
And that is all that matters.

Zbor

Printre nori de zahăr,
Aripi de gânduri zboară...
Timpul și-a depășit barierele,
Dar tu ești deja acolo.
Înaintea lui.

Murmur metalic de idei,
Muzică pentru cunoscători.
Săgeți metalice sparg tiparele cerului,
Aducându-mi-te înapoi.

Sfârșit de vară

A încolțit uitarea
Și-au amuțit cosașii.
Pe miriștea cea tristă
A mai trecut un an.

Fântâna-i goală, plânsă,
De vorbe spuse-n van,
În adâncimi rotunde,
Sorbite an de an.

Plecat-au iar cocorii
Spre depărtări albastre,
Lăsând în urmă vise
Ori vechi iubiri plângând.

Au amuțit cosașii,
Și-a mai trecut o vară.
Nimic nu-i nou sub soare,
Și nu va fi nicicând...

Gând albastru

O nouă încercare,
O nouă provocare,
Pentru doi ochi albaștri
Să merite oare?

Ziua trece, noaptea vine,
Mă gândesc din nou la tine...
Tu, fată cu părul ca mierea,
Mă faci iar să simt iubirea!

Luna, vine la fereastră.
Noapte caldă, noapte-albastră.
Ce e omul? Ce-i femeia?
Sunt „IUBIREA” și-asta-i cheia!

De simt frigul, de simt foamea,
De simt boala ori necazul,
De m-aștepți când vin acasă,
Îți voi săruta obrazul.

Gând albastru, gând în șoaptă
Fericirea... ea m-așteaptă?
Sper! Căci nu mai vreau să sufăr
Sufletul să mi-l acopăr.

Vreau să dau și să primesc!
Vreau să simt!
Vreau să trăiesc!
Gând albastru,
Te iubesc!

Carusel

Sălbatică horă se-ncinge,
Cu foc și suspin și trădări.
Pământul geme și plânge
Privind dureros spre urmări...

În zarea nemuririi ne naștem,
Duios împletind peste ani
Cununi cu spini și luceferi,
Cercând a deveni titani.

Priviți dar cum Soarele-apune,
Luptând pentru o palmă de cer!
Viața e pururi minune
În clipa când stelele pier.

Din nou ciclul vieții începe,
În oameni grăbiți și stingheri.
De vină e timpul ce trece...
Azi nu va fi iarăși ieri!

Mare

Fir de nisip,
Într-un ocean de gânduri,
Rostogolit mereu de mișcătoare valuri.
Sfârșit de lume parcă,
Pe o sanda albastră,
Ce bântuie pe țarmuri
Ca un tăcut Oedip.

Să fie dar tăcere
Pe verzi luciri de valuri!
Doar scoici în patru colțuri
Rămână azi pe mal.
Martori morți de-a pururi, aduși din nou de val,
Strivind Eternitatea
Încet și triumfal...

Doar pescărușii parcă, înclină spre mișcare
A vieții lin balanță...
În strălucirea clipei
Se naște-o nouă viață,
Ce va să fie iarăși,
Și-apus și răsărit de soare.

Plutire

Timpul e de vânzare...
Cu roua tăcerii din noi,
Pe apa cea fără hotare
Dispar lunecând amândoi.

Încet, tremurând se aprinde
Noptatic lunar felinar.
Mi-e inima plină de patimi
Și-mi umple sălbatic pahar.

Nicicând să nu spui ce nu simți,
În umbre golașe de tei.
Palpită inima-n piept
Și-n gând e magie pe-alei...

Gânduri în noapte

Umbrele prelungi ale lunii,
Fantastice desene rupestre.
Proiecții de vise,
Ce iau forma oamenilor
Dinlăuntrul caselor ostenite.

Joaca vântului izbește-n ferestre.
Senzația de spaimă e cronică!
Război tăcut între universuri paralele.
Miros de supremație totală...

Actori de duzină
Voind a convinge,
Cu orice chip a învinge
Tot ceea ce-avem mai de soi!

În hăul negru și mut,
Sălbatice sunt fiare-strigoi...
Sătulă e lumea de voi!
Prefaceți-vă toate în lut!

Un tunet străbate înaltul,
Vestind electricul șoc.
O, vino iar ploaie, ca gândul,
Să speli mai curând acest loc!

Frunze pe zăpadă

Las din nou să cadă
Frunze pe zăpadă.
Dimineți cernite,
Lovituri primite.

Pe albul zăpezii,
Un covor se-așterne.
Tristeți de mătase,
Jaluzele trase...
Rătăcesc pe stradă
În lumina fadă.

Aleg.
Aleg să nu mă mai opresc.
Pe-ntuneric însă văd și simt.
Gândesc!
Lacrimi și gânduri
Despre-un loc din umbră,
Pasiune sumbră.
Frunze pe zăpadă
Se grăbesc să cadă!

Eternitate

Plecări, sosiri, pe un peron etern...
Vin trenuri, pleacă oameni.
Colecționari de vise,
Dar vânzători de suflet,
Gonesc constant și sigur
Spre un tăcut Infern.

Se zbat, creează artă
Sau făuresc mașini.
Cu toții dar lucrează,
Dar nu cred în minuni.

Caută-apoi familii
Și cresc din greu copii,
Sădind în ei durerea
Și visul, cât mai vii.

Gonesc spre o himeră
Cu gust de nemurire,
Uitând să mai trăiască
Un dram de fericire.

O, Doamne, spre Lumină
Încearcă de-i îndrumă.
S-asculte doar Tăcerea,
Să se prefacă-n humă...

Împăcare

Suferit-am destul odată...
Poate că nu vreau din nou iubirea.
Vreau să mă bucur de flori, de iarbă,
De soare și de vânt.
Să simt iar fericirea
Aici, iar, pe Pământ.

O, vai, pe cine-ncerc să amăgesc?!
Mă mint pe mine însumi?
Sublim și fals, și totuși
Atât de omenesc.

Și flori și iarbă,
Și soarele și vântul,
Minuni frumoase, și dulci... ca în povești.
Dar ce păcat e însă,
Să nu le-mpărtășești.

O jumătate suflet,
Perechea își dorește,
Și caută frenetic
Doar-doar chiar o găsește.

De crezi că simți iubirea,
Tu, suflete curat,
Alină-mi dar durerea,
Și fii iar minunat!

Gelozie

Tu, vierme-al geloziei
Ce veșnic nu-ți dă pace,
Ucizi minunea vie
Ce dragostea o face.

E plin de soare-n gânduri
Și zâmbet e-n privire.
Doar simte printre gânduri
Vibrânde de iubire.

Programele-ți sunt pline
De pângăriri de trup,
Acide și-alkaline
Ce sufletu-ți corup.

Vicleană și murdară,
Gândirea josnic zboară.
Cercând să înfioare,
O inimă-n mișcare.

În toți privirea-ți vede
Desfrâu în formă pură.
Și dragostea purcede
Tot mai adânc în ură.

De spui că simți în suflet
Destăinuri de gânduri,
E timpul de-alfabet!
Citește printre rânduri.

Gri

Gri sunt copacii, casele și oamenii.

În special oamenii...

Zilele mohorâte de toamnă

Fac sufletul să tânjească

După ceva.

Ceva pe care l-am pierdut

Și pe care frunzele roșii, maro și galbene

Îl poartă în jocul lor nebun

În vântul de noiembrie.

Sentimentele sfâșie tăcerea nopții

Și strig... în șoaptă.

Ciudat!

Aud cum mugurii singurătății se desfac încet.

Mă lupt cu demonii

Și nu întotdeauna ies învingător...

Depart de toți, aștept să găsesc

Acel ceva ce lor le scapă.

Motivul fericirii, poate.

Ceva ce nu e gri deloc.

Călătorie

Căutăm minuni lichide
Pe iarba dimineții.
Trăim în umbra îngerilor,
Ascuțind vise pe muchie de cuțit.

Clopotete refuzate
Scâncesc revenirea la un absolut tematic.
Morți, ne-ntoarcem în frunze de copaci,
Eterni călători stelari...

Care ar fi rostul drumului
Dacă n-ar fi călători spre a-l străbate?
Circulăm pe contrasens,
Bolizi de energie sfidând regulile timpului.

Distanță

Străbat zărilor, căutând răspunsuri
În confuze forme de vată.
Brocart sfâșiat de cravată
Vibrând de noptatice sensuri.

Bizară furnică divină,
Spre ceruri multiple tinzând...
Vieți risipite în vânt,
Miros de eternă rutină.

Tresar și din vis mă pogor,
Prin cete plutinde de îngeri.
O ploaie de vară eu sunt,
Răspuns la descântec și plângeri.

Haiku de toamnă

(haiku)

Copacul uscat,
Miros final de vară...
Apus de soare.

Paradox

Ochii gândurilor au ațipit de-o vreme...
Teluric vis de noapte
Ce dă putere pietrei
Din calea timpului!

Fantasme absurde vibrează
Forțând răspunsuri târzii.
Predăm timp timpului...
Câștig efemer dobândit.

Valul schimbării așterne,
Covor de tomnatece vise.
Iluzii murinde dispar
Tăcerii făcând loc.

Iubesc

Iubesc Femeia și mersu-i de pisică
Iubesc și mâna-i, ce fruntea mi-o ridică.
Iubesc și toamna, copacii desfrunziți.
Iubesc Pământul, cu oameni rătăciți.

Iubesc și munții și apele și cerul.
Iubesc colindele și viscolul și gerul.
Iubesc femeia ascunsă-n iarba moale.
Iubesc și gura și sânii și toate ale tale.

Iubesc și părul, mireasma ta cea nouă
Iubesc tăcerea și-mi place dacă plouă.
Te țin în brațe și nu te las deloc.
Iubirea este dulce și parcă e un joc.

Ascunsă între perne, flămândă și suavă,
Tu faci a lumii vină, să nu mai fie gravă.
Mă lași zâmbind, în tine, să intru ne-ncetat.
Iubirea mea cea brună, tu nu ești un păcat.

Frică

În întunericul nopții,
Ochi de jărat lucesc pregătiți.
Păsări de noapte mă cutreieră,
Afundându-mă în mine însumi.

Complexe figuri mintea mea desenează.
Mă tem de lume și de carnea mea...
Culorile mă scurg în negrul primordial,
Așteptând asfințitul timpului.

Alicele tremură în arma morții,
Dar fierul ei mă arde intens!
Milos, plumbul curmă o viață.
Mă iert.

Plec gol, dar mă voi întoarce plin!
În zorii zilei născute
Între două bătăi de inimă,
Se naște pacea...

Venin

Apari, disperi, arzând pe toți și toate
Privirea-ți viperină, paralizând instant,
Aduni în jur doar ură, tu nu ești din Lumină
Și vrei să-i târâi grabnic, mergând înspre neant.

Parfum de frunză moartă
Și de iubiri ratate
Emani pe drumul nopții,
Rătăcitor nomad!

Ci du-te mai departe
Nu vrem a te urma,
Tu suflet palid încă
De-al urii galbeni germeni
Ce seamănă-a Jihad!

Poți spune multe vorbe, poți îmbrăca orice.
A sufletului formă nu poți a o-nșela!
Iar cine crede-n tine, asemenea-ți îmi pare,
Călătorind cu tine, minciuni și-amănți crezând.

E timpul de-o schimbare.
Ci fă-o mai curând!
Căci timpul nu te-așteaptă,
Te scurge în pământ!

Meditație

Mă doare aripa până-n albastru
De gânduri pribege cerșind sanctuar...
La zânele brune sărutu-i măiastru,
Captiv într-o lume de chihlimbar.

Mulțime de patimi lucește-n adâncuri...
Captiv e doar sufletul în leii ce rag.
Scârbavnice fapte citesc printre rânduri,
În zâmbete fade oferite cu drag.

Dinamice vise gândirea-nfășoară,
Cu cai galopând printre nori străvezii.
Suflet vibrat ca o strună-n vioară
Surâsul tău dulce, de vară cu flori aurii.

Dimineață

Sărutul soarelui văratic
Dă șansa unui început.
Fântâni suspendate în cer,
Curg peste oameni uscați.

Pășările inimii ciripesc ritmic
În ventricule subțiate.
Ascult somnul pământului,
Saturat de credințe bolnave.

Barosul meu,
Delicat mângâie fațete murdare...
Mă recompun din cioburi,
Visând la armonii perene.

Alerg Timpul

Pas cu pas,
Zi de zi,
Alerg Timpul.
Îi interzic să mă alerge el.

Pare că fug de mine însumi...
Încerc să mă ascund
De hâda realitate.
Călcâiul meu strivește Trecutul
Și sădește semințele cele bune.

Câteodată chiar îmi reușește!
Închid lumea într-un strop de rouă,
Pe care-l ocolesc cu grijă,
În goana mea nebună,
Dorind să mă înving.

Praful străzii-coleg de suferință,
În dimineața rece mă face mai atent
Să nu cad iarăși în ceea ce am fost.
Dar nu vreau însă asta...
Voi fi mai vigilent!

Iarbă

Mă încăpățânez să răsar, repetitiv,
Din noianul sintagmelor propuse.
Spre orizont ele-au fost spuse,
Cerând parcă un adjectiv...

De ieri și de azi, continuu,
Adânc, minunat sentiment,
Răsar, înfloresc recticliniu,
Să fie frumos, permanent.

Iubirea turcoaz și perenă,
O trăiesc frumos și ciudat.
În suflet e îns-o lanternă
Ce S.O.S. transmite-n înalt.

Mi-e frică, mi-e frică de Ceruri,
În șoaptă-mi repet permanent...
Visez o pace eternă,
Iubirii solid fundament.

Lună nouă

O noapte senină, cu lună plină
De neazuri, suferințe, vise, vină
Martor mut, martor tăcut
Al iubirii, al fericirii, chiar de la-nceput.

Șoapte de iubire în cer se aud,
Jos pe pământ, greierii se-ascund,
Unii dorm, unii visează,
Alții iar din greu oftează.

Inima e un motiv himeric,
Durere? Sau iubire?
O limită prea subțire
Ce separă totul
Într-un mod feeric.

Timpul trece,
Omul trece,
Luna vine, visul zboară
Sufletul îmi înfioară.

De ce trebuie să suferim?
Nu-i mai bine să iubim?
Darul nostru-i un dar sfânt
Cât mai suntem pe pământ.

Lună, astru blând și fermecat
Tu faci totul minunat.

Animal

Tigrul nopții surâde tandru.
Sângele meu pictează pământul...
Ochi în ochi ne privim,
Încleștați în contemplare.

Sub blană, bezmeticul plumb pulsează.
Gheara nopții zgârie viața tigrului.
Omoară-mă încet cu iubire,
Frate al inimii mele.

Zorii aleargă spre noi,
Însă eu și fratele meu dungat
Am ajuns demult la final,
Ca doi atleți veritabili,
Odihnindu-se în trupuri reci.

Pasiune

Roua trupului cântă în stropi de lumină
Bucuria de a fi pereche.
Dealuri de fericire renasc în sfârcuri roșiatice.
Degete curioase netezesc înfiorata piele
Călătorind spre puncte cardinale extreme...

Guri înfometate mușcă din fructele nopții.
Miros de mosc sălbatic inundă încăperea
Și întunericul geme de șoapte.
Umbre de fantastice animale dansează pe pereți.
Poverile tăcutelor clipe topesc nostima pudoare.

Lupi electrici cutreieră vertebrele,
Dar spinii răsăritului sfâșie sunetele alcovului.
Iminenta plecare grăbește finalul mesaj,
Rotunde momente croiesc amintiri.
Trezirea din vis aleargă prin noi...

Munte

Ascult tăcerea pietrelor:
Emoție încremenită.
Pe cărări pustii,
Pasul meu dislocă vechi vise.

Oglinzi de suflet
Mă-ntâmpină, cristaline.
Vântul se joacă în conuri de brad,
Măsurând clipe suspendate.

Foșnetul gândurilor
Îmi domolește sângele.
Lupul sur mă cheamă
Pe vârful retezat.

Sunt un vânător
Transformat în pradă.
Mă declar învins
De măreția muntelui.

Nomad

E noapte, vânt și ploi.
Spre neguri pustii ne îndreaptă...
Dar pasul ne face mai goi,
Din vis coborând înc-o treaptă.

Alerg prin stepa cea rece
Pe glie de oase călcând.
Mirosul de iasomie
Vibrează în simțuri, pulsând.

Mă opresc și adast, tăceri ascultând
În lanul de grâu pârguit,
Cumplit paradox mistuit
De foamea din suflet pulsând.

Pustiu loc, de oameni și viață...
Rostesc ancestral legământ:
Trăiește, ascultă și-nvață
Căderea din vis pe Pământ.

Hibernală

La ceas de noapte,
Cuvintele-mi sunt pale.
Mi-e frig în suflet...
Dar poate-i a mea cale
Al inimii freamăt.

O umbră mă-ncearcă,
Alergând sălbatic galop
Spre suflet.
Trăiri ce nu mă lasă parcă
Să visez deloc.

În van mă-ncearcă însă.
Nici gând a mă seduce!
A lumii tristă cale
Și-arată fața plânsă.

Încet molcom și veșnic
Tăcerea se așează.
Când știu că azi, pe mine
Doar Cerul mă veghează.

Copil

Copiilor mei, Alexandru și Izabela

În noaptea ce cuprinde cerul
Mă văd din nou stingher copil...
De ce e oare prea greu dorul
Din ochii-albaștri de copil?

Plimbat domol de colo-colo,
Și-ncorsetat de legi „sublime”
Copil sfios cu suflet tandru,
Durerea ta n-o știe nime'...

Agale numărând iar zile
Pân' ne-om vedea din nou o vreme,
Încep să scriu iar despre mine
Debut firav pe dalbe file.

Dar forță capăt și renasc
Pe zi ce trece, tot mai tare,
Gândindu-mă cu drag la tine
Ce mic, ce drag, ce minunat e
Copilul meu cu chip de floare.

Și iar se-ncheie săptămâna.
Ne-om revedea cu drag în vis,
Căci zilele se scurg întruna
Și tată-ți sunt, cum ți-am promis.

Declarație

Doar în șoaptă
Vin spre tine.
Mă divid absurd,
Tinzând spre dragoste.

Cât de departe pot alerga,
Tot n-ar fi destul
Să mă pot nega.

Curat de iubire în suflet!
Minunata rețetă de a fi al tău,
Din nou și din nou...

Până când?
Până când ne vom contopi
Etern...

Prima dragoste

Iubita mea cu ochii cafenii,
Te-aștept nerăbdător să vii
Atunci când soarele răsare,
Să-ți fur o primă sărutare.

Aș vrea să știi că te iubesc!
Prințesa mea cu ochi căprui.
M-aș bucura cândva să-mi spui
Că nu greșesc.

E noapte și mă simt stingher,
Privind la luna plină...
E-atâta vis, atât mister,
Și-aș vrea lunii să îi cer
Ne țină împreună.

Am adormit gândindu-mă la tine,
Și-n noaptea mea pe tine te-am visat.
Aveai privirile parcă senine.
Și totuși... eu m-am înșelat.

O umbră-ți întunecă obrazul.
O fi vreun gând ascuns,
La care n-ai găsit răspuns?
Acest gând, acest mișel, mie mi-a frânt grumazul.

O, n-aș putea ca să înșel
Iubirea ce m-apasă.
De-aceea, îți voi rămânea fidel
Precum câinele de-acasă.

Și dacă cerul va voi
Ca să îmi fi departe,
Tu totuși mereu vei fi
Iubita mea cu ochii cafenii...

Cosmos

Suntem praf de stele călătorind prin Multivers
Ca un pribeag bard din Avalon,
Ce-și cântă dorul într-o poezie,
Concluzie rebelă într-un ultim vers.

Fărâma dintr-un Tot continuu
Ce se întinde nesfârșit,
Constant, bizar și rectiliniu
Tinzând total spre infinit.

O piatră suspendată-n spațiu
De-un bătrân magician,
Respirații în solstițiu
Ce se risipesc în van.

Energia violet,
Vis de viață înconjoară.
Inimă și gând devin iar suflet,
Hoț de trup în formă superioară.

Anotimpuri

Primăvara

Muguri de timp alb
Dorm în verdele pădurii.
Prin venele copacilor,
Pulsează viața.

Vara

Soarele așează culori
În tăcute petale.
Ascult respirația apei,
Prelinsă pe pământul încins.

Toamna

Amorțiți, copacii goi
Privesc pasivi cum
Pe galben covor de frunze,
Fructe coapte cad.

Iarna

Picături de lacrimi

Îngheață tristețea îngerilor.

Oameni de zăpadă

Visează, surâzând copiilor.

Melc

Ronțâind o frunză descompusă,
Alunecă-n tăcuta grădină.
Graba oamenilor - vis străin,
Poveste de viață nespusă.

Miros de fructe vechi,
Ce-și strigă-n tăcere sfârșitul
Pe crengile seci, la crepuscul,
Funebru, sălbatic priveghi.

Ce umbră se-ntinde degrabă
În urma tăcutului melc?
Spre el aleargă o găză pribeagă
Și viața închisă-i în cerc.

Sub ciob de lună amară
Un om privea în trecut:
O viață de melc a avut...
Dar clipa-l renaște, bizară.

Divin

Suflete tari în corpuri slabe,
Trăim un vis de fluture.
Divine scânteii în focul vieții,
Zburăm spre eterna casă din nori.

Verzi drumuri în toamna oamenilor
Divinul așează.
Arbitri liberi aleg victorii trucate,
Căutând pozitive răspunsuri.

În zbaterea fluidă,
Animalul din noi
Devorează interiorul sacru,
Fără să se sature prea curând.

Spinii florilor rănesc catifeaua...
Plutinde iluzii găsesc adăpost
Pe vreme de pace, în vise-aurii.
Viață sub cântec de îngeri.

Sport

Alerg, înot, nu pot să mă opresc
Din fuga sufletului cea nebună.
Și-astfel, încet, mă regăsesc,
Tot mai acut, tot mai complex
Voința și răbdarea sublim se împletesc.

Am obosit să fiu puternic...
Din nou mai cad,
Ba chiar mă prăbușesc.
Și totuși nimeni altul nu-i de vină,
De tot ce simt, de tot ce reușesc.

Am învățat să-mi beau cafeaua
Când dulce, când amară.
E chiar interesantă viața solitară
De poți să scii, să vezi, să crești.

Ascult cum crește iarba-n goana-mi literară,
Cum suflă vântul frunza,
Copii ce îmi zâmbesc.
A mai trecut o clipă
E scris în legea firii,
Minuni în dimineți cu soare
E tot ce îmi doresc!

Gol

Gol e pământul
Ce-altădată sevă de viață mustea...
Tăcerea se-ntinde de-aicea
Și până pe ultima stea.

Mugur de viață dual,
Plesnește pe rând, în tot și în toate.
Sentimentul de ubicuitate morbidă
E tot mai prezent, gradual.

Deschis e însă iar zborul
Posibil chiar până pe Marte!
Și este probabil, în tot și în toate,
În noi și aiurea...
Fiorul,
Departe e, tot mai departe...

Să nu mai plângi

(La despărțire)

Sub ochii-ți de cafea,
S-a adunat iar roua lacrimilor.
Să nu mai plângi când n-ai mai fi a mea,
Ci dă la schimb zâmbetul, oamenilor.

Te uită-n ochii mei adânc și spune
Că nu mă mai iubești deloc!
E însă doar un fel de-a spune
Că vrei doar să mă pui la loc.

Încet pe suflet te-ai depus
Ca un alai de fluturi mari și albi,
Ce au trăit o viață într-o zi
Urcând apoi prin vis mai sus.

Astfel, în viața efemeră, vom fi din nou doi anonimi
Ce vin ades să se adape,
Din tot ce lor nu le-a fost scris.
Păcat... era atât de aproape.

Hârtie

Înfometata mea hârtie
Îți dau de lucru iară.
Fii doar tăcută, albă și ușoară,
Și-apoi ne-om socoti la urmă
Cât mai sunt eu, cât mai poți tu,
Aici în astă seară.

Cerneala neagră, tremurând,
Te-acopere îndată
Domol, constant alunecând,
Sub palida candelă,
Începe-a se-nsera curând
Pe cerul fără pată.

Încep a învăța să zbor,
Tu martoră îmi ești, fidelă.
Trist eu am fost pe la-nceput,
Dar lucruri bune rând pe rând,
Asupra-mi vin dar iară.
Te rog nu sta în întuneric,
În suflet fă doar vară,
Să pot să-ți spun ca mai demult
Ce bine-mi este iară.

Iarna din noi

Muguri de ploaie
Împodobesc copaci hibernali.
Oglinzile cerului sparg matricea sufletului...
Cântecul vântului alungă sufletele.

Pustiul se generalizează
Pe fantomatice străzi.
Frigul tremură în depresive oase,
Visând la calzi ghiociei.

Limbi de foc hrănesc coșurile,
Răsuflând mesaje spre Univers.
Prinosul copiilor stelari ajunge pe albastra planetă
Alimentând eterne albe speranțe.

Ne rătăcim în noi,
Dar nu întoarcem daruri vieții
Ce ne zâmbește necondiționat,
Ca o veșnică mamă.

24.11.2009

Răni deschise

Privesc tăcut la fostele iubiri...
Cândva trăiri, azi doar dezamăgiri.
Șoapte fierbinți, raze-n priviri,
Azi au rămas din nou, doar amintiri.

Zâmbesc ușor, însă cu răni în suflet,
Durerii mele ce nimenea n-o știe,
Atât amar, doar un decor
Sau poate doar melancolie.

Azi am în suflet un dram de fericire
Dar trupului ce hrană să îi dau
Când inima tânjește spre iubire
Iar timpul înapoi nu-l iau?

Nu poate nimeni, mult ori puțin,
S-aducă înapoi ce-a fost,
Speranța este un declin
Ce iarăși nu mai are rost.

Privesc cu greu, privesc spre viitor.
Invoc iubirea cea divină.
Mai sper, încă mai sper...
Să vină, strălucind senină.

Vis de copil

(acrostih)

Văd minuni ascunse,
Inspirând tăcerea frunzelor...
Salt în hyperspațiu visând.

Destinație: Necunoscut!
Eliberator sentiment,

Ca o cădere în trecut.
Obolesc trăind prezentul
Prin forme predefinite.
Intru pe poarta cea mare,
Luminând vieți.

Copac

Depart-e-n grădina albastră,
Plantat-am ieri Copacul.
Rădăcinile-i doresc a se-ntinde
În abisul profund al Kaballei.

Trunchiul său țâșnește
Spre mărgeanul albastrului stingher.
Tăcută, furnica-l calcă în picioare,
Pe un amurg de vise spulberate.

În mii de frunze-și ascute visul,
Cercând să dividă iar viața.
Culori îmbracă în singurătate,
Spre zări mai deschise, aparte...

În colțul unghiului se sparge
Valul iubirii de oameni.
Când unii iar vin cu topoare,
În sobe arzânde-i finalul.

Trandafirul

E greu să fi un trandafir!
El lumii corola își deschide.
Aceste suflete avide,
Îi sorb ciudatul elixir.

Cu spini și cu arome
Așa e viața tuturor.
Tu astăzi, însă, omule,
Privește înspre viitor.

Ploaia spală ale lumii mari păcate...
Cu răbdare și nu numai,
Timpul le va risipi pe toate.

Vântul bate și în vis,
Iubirea-asupră-mi se pogoară.
Nu e vis! E chiar aievea
Și ia forma de fecioară.

Fată cu ochii verzi
Tu ești chiar dragostea mea.
Te întreb pe tine-acuma:
Ai vrea tu să mă iubești?

Lacrimile-mi curg la vale
Din a sufletului oglinzi
La această întrebare
Când cu „Da” tu îmi răspunzi.

Sunt lacrimi de fericire
Și mă-ntreb: oare îmi pare?
Inima îmi spune însă,
Ești iubirea mea cea mare!

În lumea plină de plictis
Noi toți suntem un trandafir!
Iubirea însă o transformă
Într-un dulce Paradis.

Criticilor mei

Pentru cei ce știu a spune,
Nu e taină nepătrunsă.
Și e cel mai mare nume
Cel ce taie-n vorba spusă.

Pentru cei ce simt nimica
Critica-i un mod de viață.
Despre lume, despre fapte
Ei aleg să dea povață.

Eeei, acumă...
Nu e om spre a-nțelege
În ce fel și cum anume
Scrie el și cum alege,
Construindu-și vrednic nume.

Celor ce văd doar șagă
În ce altul ne transmite,
Fiți pe pace! Ei se bagă
Peste tot ce altul simte.

Prieteni dar, vă spun acuma,
Cu mult drag și simțământ:
Scrieți doar mesajul numa'
Restu-i pleavă pe pământ.

Adie vântul

Cer și luceferi se-ngână în noapte,
Căldura pământului trezește chemări
Spre margini de galbene lanuri,
Vântul și apa albastre-s visări.
Pe umerii-ți goi pogoară șoapte...

Uniți cu pământul privim către boltă,
O ploaie de stele se scurg peste noi.
Cu gust de vară tăcerea ascultă,
Adie și vântul pe sânii tăi goi...

Agale, pe formele-ți ronde,
Mâna dezmiardă a ta fină piele.
Prin părul tău moale ce mă cuprinde,
Aud galaxii printre stele.

Doar greierii cântă șagalnic,
Pe câmpul aprins de dorință,
Iar maci de culoare încinsă
Pe trupuri suspină năvalnic.

Pe sâni și pe pântec,
Pe coapse pietroase,
Mirosul de vară persistă, pribeag.
Natura vibrează prin cântec
Și trupuri ce se atrag.

C.A.P. capitalist

tractoare malnutrite zburdă pe valuri de cer
bărci scufundate joacă șotron în mълul primitor
căpitani pirați sau pirați căpitani
niciodată nu poți fi sigur
cadavre vesele hrănesc humusul
cât costă 10 pungi cu lut
50 la sută discount pentru tine
dar îți pui viața gaj
râse vânzătoarea ascuțindu-și coasa
prefer să fac foame atunci
voi mânca fluturi
de-aceia roz
pe care combinele îi ocolesc
pe'n că se dau mari cu rozul lor
la ce vă folosește frumusețea vă-ntreb
timpul ne mănâncă la fel pe toți
zise ceasul și plonjă din nou în vis.

Bunica

În umbra vechilor stejari
Cresc mici lăstari cu muguri albi,
Oglinzi de suflet celor mari
Cernind ninsori de fluturi dalbi.

Acolo sus, prin bolți cerești,
Bunica are-o nouă casă.
Lucrează mult în fabrici îngerești
Și n-are timp să stea cu noi la masă.

Pe fir de vis se mai pogoară
Călcând ușor, discretă,
Ca umbră albă se strecoară
Frumoasă și cochetă.

Eu voi simți când mă privești,
Bunica mea cea dragă,
Tu ne vei spune iar povești,
Cu rude mari împăratești
În noaptea mea cea neagră.

Despre autor

Numele meu este Cristian Lucian Mladin, de profesie economist, sportiv și iubitor de artă sub toate formele ei.

Sunt absolvent al Școlii Populare de Artă Arad, secția Actorie, având posibilitatea sub acesta titulatură de a juca pe diferite scene din Arad și nu numai, în piese de Molière (*Tartuffe*), Ioan Slavici (*Fata de birău*) sau Matei Vișniec (*Alergătorul*).

Am colaborat și cu Cenaclul „Lucian Emandi” din Pecica prin punerea în scenă a piesei *V-o dă Vodă*, colaborând la acest proiect cu actorii Ovidiu Ghiniță și Zoltan Lovas.

Din punct de vedere literar am început să scriu începând cu anul 2012 editoriale social-economice în ziarele *Business Adviser* și *Business Point*, ziare cu acoperire națională, sub îndrumarea redactorului și scriitorului Alin Tomuș din Alba Iulia.

În 2017 am apărut alături de alți autori din țară în *Antologia Prieteniei* vol. I și III și în proiectul „Tu - Carte deschisă”, antologie a grupului „Tu - Carte Deschisă”. De asemenea am publicat în antologia *Ut sis Populus* și antologia *Amintiri de secol XX*.

În plan sportiv, sub culorile clubului sportiv „Experiența Multisport Arad”, am reușit să parcurg în 2016 Maratonul Aradului. Am participat la diverse concursuri de triatlon (Half Iron Man, Triatlonul Aradului – locul 1 în 2017) și înot (dublu vicecampion național și campion național de ștafetă în 2018), participând la Campionatele Mondiale și Europene de Înot Masters (2017, 2018), sub culorile CSM Arad.

Cuprins

Cristian Mladin și adevărata reclusiune a discretului poetic (<i>Constantin Dehelean</i>).....	5
Astrală.....	9
Dacii (rondel)	10
Piatră.....	12
Umed	13
Eros	15
Cercul vieții.....	16
Raze de octombrie.....	17
Somn.....	19
Primăvara (tanka)	20
Sărut final.....	21
Tenebris in lux	22
Uneori.....	23
Toamnă.....	24
Dor.....	26
Castel	28
Poveste	29
Mi-e dor.....	30
Rapsodie bezmetică	32

Liniște	33
Întuneric și Lumină.....	35
Grădină.....	36
Enteroviroză.....	37
Amintiri.....	38
Căldură (sonet).....	39
Viața ca o rugăciune.....	40
Decor aparent	43
To the unknown man.....	44
Zbor	45
Sfârșit de vară.....	46
Gând albastru	47
Carousel.....	49
Mare	50
Plutire	52
Gânduri în noapte	53
Frunze pe zăpadă	54
Eternitate.....	55
Împăcare.....	57
Gelozie.....	59
Gri	61
Călătorie	63
Distanță	64
Haiku de toamnă (haiku)	65
Paradox.....	66
Iubesc.....	68
Frică	69

Venin.....	70
Meditație	72
Dimineață.....	74
Alerg Timpul.....	75
Iarbă	76
Lună nouă	77
Animal.....	79
Pasiune.....	81
Munte.....	82
Nomad.....	83
Hibernală.....	84
Copil	85
Declarație	87
Prima dragoste.....	88
Cosmos.....	90
Anotimpuri	91
Melc	93
Divin	95
Sport.....	96
Gol.....	97
Să nu mai plângi (La despărțire)	98
Hârtie.....	99
Iarna din noi	100
Răni deschise	102
Vis de copil (acrostih).....	103
Copac.....	104
Trandafirul	105

Criticilor mei	107
Adie vântul.....	109
C.A.P. capitalist.....	111
Bunica.....	112
Despre autor.....	113

